

HARLEQUIN®

Sjalocline roman

WÖTKE
VARAS
KINNI

AMANDA
McCABE

Amanda McCabe
TO CATCH A ROGUE
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Virve Pillau

© 2008 by Ammanda McCabe

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M09213310
ISBN 978-9949-12-955-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

*Laura Kay Gauldinile, kes on olnud piisavalt vapper, et
olla mu sõber juba teismeeast alates!
Kui poleks olnud kolme Gauldini õde, poleks iialgi
sündinud ka kolme õde Chase'i.*

Proloog

Kus tahes me ei tallaks seda nõiutud ja püha maad;
ei ole see kuskil kaetud kuluga,
vaid kõikjal laiub ääretu imede põld.
Ja kõik lood muusadest näivad olevat kui tõelisus,
kuni meie meeled on vaatamisest haiged,
ja meie varasemad unenäod on saanud ainet sellest...

Lord Byron

Kunagi varem pole öö olnud nii pime kui nüüd.

Kuu, mida varjasid mööda tormavad pilved, paistis kõrgel Londoni viilkatuste kohal vaid vaevunähtava sirbina. Mitte ühtegi tähte polnud näha, isegi mitte tillukest helmelaadset sädet, ja kuulus Londoni udu roomas loiu Thamesi jõe pealt linna poole. Raske ja võidunud, mürgiselt hallikasroheline, matab see peagi kogu linna enda alla, lõigates ära ka selle kõhna kuu hämara sädeluse.

Aga mitte keegi Tenbray markiisi ballikülalistest – ja see kujutas endast peaaegu kogu eliiti, kõiki, kes midagi tähendasid – ei hoolinud mitte põrmugi kurjakuulutavast ööst, mis valitses väljaspool säravalt valgustatud härrastemaja. Neil oli küllalt tegemist, et ballisaali rüsinas liikuda – naerda, tantsida, vahetada siidlehvikute tagant viimaseid

klatšikillukesi, juua šampanjat või terrassi potipalmide varjus suudlusi varastada. Kogu maailm näis olevat kokku surutud sellesse ühteainsasse marmor ja kullaga kaunistatud ruumi, kus muusika ja jutusumin ja kõliseva kristalli helin aina valjemaks muutus ning kus mitte keegi ei hoolinud sellest, mis toimub pimedas jaheduses väljaspool seda.

Mitte keegi neist – isegi mitte markiis ise, kes oli tõsiselt heitunud äkilisest merivähikorvikeste puudujäägist – ei pannud tähele, kuidas raamatukogu aken vaikselt avanes.

Oli veel keegi, kes pimedust ära kasutas ja sugugi mitte selleks, et terrassil salamahti õrnutseda. Ei, sel isikul oli mõttes midagi hoopis tähtsamat, midagi hoopis nurjatumat.

Kui aken täiesti avanes, ronis see keegi, pikk, sale ja üleni musta rietatud kogu, mask näo ees, majja ja hüppas kergelt Aubussoni vaibale, mis oli laotatud värskelt poonitud parketile. See kuju liikus hääletult nagu kassikäpad siidisel löimel. Ta laskus kiiresti kükki ja hoidis hinge kinni, samal ajal kui ta terased silmad, mis läbi siidmaski silmaavade paistsid, vilksasid vaadata paremalt vasakule. Nagu oodata oligi, polnud raamatukogus kedagi ning ruumi valgustas vaid poleeritud laual seisev üksik Colza lamp. See levitas kuldset hubisevat kuma ning magusat lõhna, aga kõik kaugemad nurgad olid kottpimeduses. Raamaturiulid kerkisid mööda seinu ülespoole, täis nahkköites teoseid, mis nägid välja nagu neid oleks vaevalt puudutatud, liiatigi siis veel loetud ja armastatud.

Hüva, mõtles sissetungija. Vana leedi Tenbray on küll vaevalt oma tarkuse poolest tuntud või kuidas?

Kuid kadunud lord Tenbray oli tuntud oma kire poolest Itaalia antiikesemete vastu ja just see oligi põhjus, mis oli äratanud musta mähitud kaju tähelepanu. Kindlaks teinud, et ta viibib ruumis üksinda, tõusis sissetungija kükkasendist püsti ja liikus kindlalt üle toa. Varjud ei heidutanud teda – raamatukogu sisustus oli hoolikalt järelle uuritud, iga tool ja laud kaardistatud. See isik teadis, mida otsis.

Ruumi kaugemas otsas, mõlemal pool nikerdatud kaminat seisid klaasiga kaetud kastid, kõik ääreni täis markii ebaseaduslikult hangitud münte. Oma nooruses, kaua aega tagasi, oli ta teeninud diplomaadina Napoli kuningriigis. Sealt oli ta koju saatnud kastide kaupa skulptuure, juveele, freskosid ja vaase. Vaid väikest osa sellest kollektsioonist hoiti raamatukogus.

Kõige paremat osa.

„Oh, jah,” sosistas sissetungija. „Siin sa mul oledki.”

Võõle seotud taskust võeti õhuke metallise, see torgati ettevaatlikult kasti lukusüdamikku. Vaid üks pööre ülespoole ja mehhanism klõpsas lahti.

„Rahu, rahu,” pomises isik kaant pealt tõstes. Inimesed, kes ei oska oma varanduse eest hoolitseda, ei väärtseda tööpoolest.

Ihaldusobjekt asetseb otse väljapaneku keskel – kullast etruskide diadeem, mis koosnes õrnadest, imeõhukeseks töödeldud kuldlehtedest ja -väätidest. Kunagi oli see kaunistanud kuninganna enda pead. Nüüd rahuldab see ühe vana inglanna edevust.

Aga mitte enam kauaks.

Mustas rõivas kaju sirutas selle poole oma mustades kinnastes käed. Isegi varjus sädeles diadeem nagu Itaalia

taevas – nii heleda ja täiuslikuna. See näis üliõrn, aga siiski oli see nende tuhandete aastate vältel pidanud nii palju läbi elama.

„Peagi oled sa kindlas kohas,“ kostis rahustav sosin ja diadeem kadus taskusse.

Samal hetkel, kui selle sära kadus, kostis raamatukogu ukse tagant vali mütsatus. Kuju maskeeritud pea pöördus võpatades hääle suunas, süda peksis valjusti.

„Ei, Agnes, me ei pea seda tegema!“ oigas keegi meesterahvas, tema lallav hääl oli vaikes toas liiga vali.

„Oh, aga peame küll!“ vastas naisterahva hääl. „Meil pole väga kaua aega. Peagi lahkub mu abikaasa kaardimängu- toast ja hakkab mind otsima.“

Kostis veel üks mütsatus, siis ukselingi klõpsatus, kui keegi, kas siis Agnes või tema purjus kaaslane otsisid kobades sissepääsu.

Aeg kaduda. Veel üks ese ilmus samast taskust, täiuslik valge liiliaõis, mis asetati ettevaatlikult diadeemi endisele asukohale. Siis liikus kuju hääletult üle põrandale ja hüppas aknalauale. Just sel hetkel, kui uks avanes, oli varas läinud, kadudes pimedasse öhe.

Liiliavaras tegutses jälle.

Esimene peatükk

„Ma kuulutan leedide kunstiühingu koosoleku avatuks,” kuulutas Kalliope Chase, koputades haamriga lauale enda ees. „Meie sekretär preili Kleio Chase protokollib.”

Aeglaselt langetasid kõik oma teetassid ja taldrikud sülle ja laudadele ning ühingu liikmed pöörasid kogu tähelepanu oma asutajaliikme ja presidendi poole. Hele päikesevalgus voogas sisse Chase'ide linnamaja kõrgetest akendest, ujutades külalistetoa sellega üle, muutes ruumi võrreldes eelmise öö jaheda nukrusega soojaks ja heledaks ning heitis koosolijate pastelsetele jakikestele ja musliinkleitidele säravat valgust. Kõik selles moodsalt sisustatud toas oli täpselt nii, nagu olema pidi – leedid istumas kenades gruppides toolidel ja sohvadel, Hiina portselanist teekomplektid, hõbedast serviisid, ringihõljuvad teenijatüdrukud, klaveril toanurgas kostmas mahe Mozarti muusika.

Kõik korrektne, nagu oodata oligi. Välja arvatud üks asi. Kalliope selja taga, kõrgel pjedestaalil seisev Apolloni marmorskulptuur. Anatoomiliselt korrektne, täiesti alasti Apolloni kuju.

Aga mida muud võiski oodata majas, mis kuulus tuntud Kreeka ajaloo õpetlasele, Sir Walter Chase'ile? Majas,

kus tema üheksa tütart, kõik Kreeka muusade järgi nime saanud, elasid ja tegelesid oma huvidega, mis mitte just alati polnud väga daamilikud.

Vanim Chase'i muusadest, kahekümne ühe aastane Kalliope polnud samuti täpselt niisugune, nagu oodata oleks võinud. Ta oli küllalt võluv, olles pärinud oma kadunud prantslannast emalt tumedad juuksed ja pruunid silmad ning veatu heleda naha, ja see kaunis välimus – koos Chase'i varandusega – oli kutsunud esile enam kui mõne ettepaneku, mis lubanuks tal teha väärt partii. Aga tema oli kõik pakkumised tagasi lükanud. „Nad lihtsalt ei hooli ajaloost ega antiigist,“ selgitas ta oma isale ja too nõustus otsekohe, et need noormehed ei sobiks ealeski ühele Chase'i muusale abikaasaks.

Samuti hoolis ta vähe moest või tantsimisest või kaardimängust, eelistades veeta oma aega õppides või oma õpingutest sarnase mõtteviisiga inimestega vesteldes.

Eelkõige seepärast asutaski ta leedide kunstiühingu, et tema ja ta õed saaksid sirutada käe teistele naistele, kel oli ka muud mõttes kui vaid kleidipalistused ja kübarad. „Kindlasti on Londonis ka teisi meiesarnaseid naisterahvaid,“ ütles ta õde Kleiole. „Tead küll – preilised, kes tahaksid Almack'sisse* raamatu kaasa võtta, et ei peaks seal tundide viisi igavlema.“

Ja nii oligi. Nüüd kuulusid ühingu liikmete hulka veel kaks nende sõpra koos kolme Chase'i pere tütrega (ülejäänud kuus käisid veel koolis ja seetõttu olid nad tulevased liikmed). Neil oli ka ootenimekiri, kuigi Kalliope kaht-

---

* Esimene kooskäimise klubi Londonis, kuhu lubati nii mehi kui ka naisi, 1765–1871. – Tõlk.

lustas, et nii mõnedki nende seast tahtsid vaid heita pilku Apollonile. Nad kohtusid hooaja jooksul kord nädalas, et rääkida ajaloost, kirjandusest, kunstist ja muusikast. Tihti tuli neile esinema ka keegi külaliskõnelejatest, kelle oli organiseerinud muusade isa, või tegi keegi kunstnikest neile näidistunni. Vahel arutasid nad lihtsalt omavahel mõne loetud raamatu või nähtud ooperietenduse üle või esitas Thaleia, kolmas Chase'i õdedest, mõne skandaalse ja kirgliku Beethoveni pala.

Aga mitte täna. Täna oli neil vaja arutada midagi väga tõsist ja ilmselgelt võisid kõik seda tähele panna Kalliope pinges õlgadest tema valge musliinkleidi all. Vaigistav sosin käis üle heledalt valgustatud toa ning kogu klirin ja sagin vaikisid. Isegi Thaleia lõpetas klaverimängu, pöördudes näoga õe poole.

Kalliope tõstis üles ajalehe Post värske numbri, osutades mustas kirjas trükitud kisendavale pealkirjale: *Liilia-varas on tagasi!*

„On möödunud mitu nädalat sellest ajast, kui see kurjategija viimati ründas,” sõnas Kalliope vaikselt. Tema hääl oli rahulik, aga ta tundis, kuidas põsed õhetavad tema sisemuses keevast vihast. Mitu nädalat – ja tema oli mõelnud, et Liilia-varas on läinud, nagu nii mõnedki teised ühingu lühiajalised sensatsioonid. Kahepäevane skandaal ning seejärel juba midagi muud, põgenemine või vargus või mõni muu säärane ohutu tühiasi. „Ma oletan, et ta tundis, et tähelepanu hakkab tema ebaausatelt tegudelt mujale liikuma.”